

Waar is de bal?

‘Kom nou eens hier met die bal!’

Steffie heeft zich al een hele tijd vrijgespeeld. Toch krijgt ze de bal maar niet in bezit. En het is nog wel haar eigen bal! Joris en Luuk spelen alleen naar elkaar. Zouden ze soms denken dat meisjes niet kunnen voetballen?

‘Hier heb je hem, Steffie,’ roept Luuk.

Luuk geeft de bal een keiharde knal. Hij schiet met een vaart over de muur.

Meteen daarna klinkt gerinkel van glas. Iedereen staat stijf van schrik.

‘Maak dat je wegkomt!’ roept Luuk. ‘Hij ligt in de tuin van die enge Rinus.’

Tegen Joris had Luuk dat niet hoeven zeggen. Die is al aan het eind van de straat.

De drie van de tegenpartij zijn ook al weg.

En tegen Steffie had hij dat ook niet hoeven zeggen. Ze staat met haar handen in de zij.

‘Ga mijn bal halen.’

Luuk lacht. ‘Echt niet!’

En nu rent ook Luuk weg.

‘Lafbek,’ roept Steffie hem na.

Even twijfelt Steffie. Maar ze wil haar bal terug. Het is een leren bal. Ze heeft hem nog van opa gekregen. En hij was vroeger prof.

Ze moet de bal wel gaan halen, al vindt ze het nog zo eng.

Steffie loopt naar de muur. Daar kan ze echt niet overheen klimmen. De muur is veel te hoog.

Maar naast de muur staat een boom. Daarin klimmen is voor Steffie een makkie. In twee tellen zit ze op een hoge tak. Vanaf de tak stapt ze voorzichtig op de muur. Dan laat ze zich zakken. Nog één sprong en ze staat in de tuin.

Als ze zich omdraait, schrikt Steffie. Ze kijkt

recht in de ogen van Rinus. Hij draagt een lange witte jas. En zijn haar lijkt wel een vogelnest, zo wild en verward als het is. Zijn baard is zo mogelijk nog erger.

Rinus jammert en krijst, met zijn handen tegen zijn hoofd.

Steffie ziet in één oogopslag wat er is gebeurd. De ruit achter Rinus is stuk. Maar daarom hoeft hij toch nog niet zo raar te doen?

‘Was die bal van jou?’ schreeuwt hij.

‘Ja,’ zegt Steffie. ‘Het spijt me van de ruit, maar ik wil mijn bal graag terug.’

Rinus is helemaal in de war. Hij trekt aan zijn haar. Daardoor ziet hij er nog woester uit. ‘Je bal terug?’ roept hij. ‘Dat kan niet. Die is echt weg.’

‘Hoe kan dat nou?’ vraagt Steffie. ‘Hij is hier toch door de ruit geschoten?’

‘Ga hem dan zelf halen als je me niet gelooft.’

‘Dat is goed.’ Steffie loopt naar de deur.

Rinus rent achter haar aan. ‘Wacht! Dat was een geintje. Je bal is echt weg. Hij kwam in mijn tijdmachine terecht.’

‘Tijdmachine?’ vraagt Steffie. ‘Ja ja. Dat zal wel.’ Die Rinus is echt knettergek, denkt ze. Wie verzint nou zoiets? Ze zegt het maar niet hardop.

Maar Rinus lijkt het werkelijk te menen. ‘Ja, heus,’ zegt hij. ‘Kom maar mee. Jouw bal kan nu overal in de tijd zijn.’

Steffie aarzelt. Dan loopt ze toch met Rinus mee naar binnen. Het klopt, haar bal ligt nergens tussen het glas. En daar staat inderdaad een rare machine met knopjes en lampjes en hendels. Zou

je daarmee dan echt in de tijd kunnen reizen?

‘Maar waar is mijn bal dan gebleven?’ vraagt Steffie. Ze snapt er niks van. ‘Ik wil hem terug! Ik haal hem zelf wel op.’

Rinus kijkt haar aan, wat rustiger nu. Hij plukt aan zijn baard. ‘Daar zeg je me wat. Misschien is het wel een goed idee als jij je bal zelf gaat zoeken. Dan kan ik meteen dit apparaat testen. Dat kan ik zelf niet, want ik moet hem bedienen.’

Meent hij dat nou? denkt Steffie.

Maar Rinus kijkt heel serieus.

‘Kan er niks misgaan?’ vraagt ze. ‘Kom ik wel weer heel terug?’

‘Er kan altijd iets misgaan,’ zegt Rinus. ‘Maar die kans is heel klein.’

Steffie weet niet wat ze zal doen. Het mag vast niet van papa en mama. Het is ook best eng. Maar ze moet en zal haar bal vinden.

En misschien is een tijdreis niet eng, maar juist heel leuk? En dan heeft ze vandaag geen pech. Dan heeft ze juist geluk!